

Vähän vanhempi mestari eli pääosan Miljoonasade-albumeista tuottanut Janne Louhivuori vieraili juhliivan bändin keikalla Tavastialla. Orkesterin kantahenkilökunnasta vasemmalla Heikki Salo, hänen vierellään Ari Laaksonen ja oikealla Matti Nurro.

Kivuttomasti kohti keski-ikää

■ Miljoonasateen teinivuodet ovat onnellisesti takana.

Rolf Bamberg

Uutispäivä Demari

Vuonna 1986 heti debyyttisinglellään Lapsuuden sankarille itsensä läpi lyönyt Miljoonasade-yhtye lähti viikko sitten tasavuosien kunniaksi juhlakiertueelle. Tämän viikon keskiviikkona karavaani seisahtui Tavastian keitaalle Helsinkiin.

Miljoonasade on viettänyt pitkiä hiljaiselon kausia 1990-luvun lopulta lähtien, mutta asianmukaisen

”Vaikka usein mulle käy niin kuin silloinkin kasvukivut ei iske enää jalkoihin ne iskee mun sydämen poimuihin ja arjen hentoihin turvaköysiin.”

H. Salo: Kasvukipuja

valvojan ja saattoväen läsnäollessa suoritettuja virallisen kuoppajaisia ei bändille tähän päivään mennessä ole pidetty. Viisikon jäsenet ovat viime vuosina hajaantuneet tahoilleen niin ammatillisesti kuin maantieteellisestikin, mutta kun

hetki on sopiva ja motivoiva kohdallaan, niin poppoole ei tuota tuskaa nousta kimpassa lavalle.

Tämä näkyi Tavastian keikkallakin, 20-vuotiskiirtuetta varten on selvästi tehty töitä eli büisit, niin vanhat klassikot, harvemmin keikkaset-

tiin mahtuneet palat kuin pari uuttakin tuotosta, oli hiottu mainioon esityskuntoon.

Vetreässä iskussa

Kun Miljoonasade (siis yhä alkuperäiskokoonpanossa laulaja-lauluntekijä Heikki Salo, kitaristi Matti Nurro, basisti Ari Laaksonen, kosketinsoittaja Olli Heikkinen, rumpali Jarmo Hoivi) pääsee röyhistämään rintaansa noinkin pitkällä elinkaarella, ei ole ihme, että tasavuosikiertueen keikkasetistä löytyy paljon materiaalia historian hämärästä. Tavastialla kuultiin kolmen en-

simmäisen albumin lauluita – siis vuosilta 1987–89 – kaikkiaan yhdeksän. Pakollisten kuvioiden kuten Marraskuun, Voipallon, Miljoonasateen, Olkinaisen ja sen Gagarin-oodin lisäksi mieltä virkistivät sellaiset hyvältä tuntuvat ja syvältä kahmaisevat büisit kuin Angelika, Köyhät ja Mayday Mayday, joissa Heikki Salon tekstit olivat alkuvoimaisillaan, vaikka ei bändin sanatykki tylysällä kynällä ole koskaan raapustanut, vuodet ovat vaan vähän tasineet särmiä.

Illan kohokohtiin kuuluvat kiistatta myös heti alkupäässä kuultu Silmitön talvi, sekä Tulkoon rakkaus, väke-

västi rokannut Meitä jyrätään ja erityisesti Kasvukipuja, joka on tavallaan antanut nimensä 20-vuotiskokouelmalle. Sille tehdyistä uusista lauluista taas Taksilapset kosketti isommin, Rakkauden lähdekoodista oli vaikeampi saada otetta.

Bändi oli Tavastialla sekä soitannollisesti, fyysisesti että hengeltään vetreässä vedossa, joten ei ole mitään syytä alkaa vielä varailia viittäkymppiä lähestyville jannuille laitospaikoja Irwinin aikoimaan tarinoimasta rokkiukkojen vanhainkodista.

25-vuotiskiirtueella sitten taas, vai?